Súd:	Krajský súd Nitra
Spisová značka:	9Co/519/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu:	4212219982
Dátum vydania rozhodnutia:	17. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI:	ECLI:SK:KSNR:2016:4212219982.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 31. marca 2015 č. k. 10C/407/2012-106 a o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 11. mája 2015 č. k. 10C/407/2012-127 takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa zaplatenia súdneho poplatku za podané odvolanie p o t v r d z u j e .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ako aj zisteným skutkovým stavom. Zo spisu sp. zn.12Er/685/2008 Okresného súdu Komárno zistil, že dňa 26. 10. 2008 bola začatá exekúcia na základe návrhu na vykonanie exekúcie spísaného vo forme zápisnice súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, so sídlom Bratislava Záhradnícka 62. Dňa 11. 11. 2008 bola exekučnému súdu doručená žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie Poverením Okresného súdu Komárno zo dňa 23. 12. 2008 bol poverený vykonaním exekúcie exekútor JUDr. Rudolf Krutý, ktorému poverenie bolo doručené 19. 01. 2009. V danom prípade súd dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej odporcom súd vychádzal z tej skutočnosti, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 11. 11. 2008, pričom poverenie pre súdneho exekútora bolo exekučným súdom vydané dňa 23. 12. 2008 a doručené bolo len súdnemu exekútorovi dňa 19. 01. 2009. Súd dospel k záveru, že počiatok plynutia premlčacej doby nastal odo dňa nasledujúceho po tom, čo bolo súdnemu exekútorovi doručené poverenie na vykonanie exekúcie, čo bolo v danom prípade dňa 19. 01. 2009. Dňom nasledujúcim, t.j. 20. 01. 2009 sa poškodený, t.j. navrhovateľ mohol dozvedieť o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá skutočnosť ukončila nesprávny úradný postup súdu, a kedy už nebolo mysliteľné, aby v súvislosti s nesprávnym úradným

postupom vznikla majetková škoda. Potom počiatok plynutia premlčacej doby, ktorá je trojročná podľa § 19 ods. 1 veta prvá citovaného zákona, je potrebné počítať odo dňa 20. 01. 2009. Trojročná premlčacia doba podľa § 19 ods. 1 veta prvá citovaného zákona začala plynúť odo dňa 20. 01. 2009, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz a uplynula dňa 20. 01. 2012. Žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku bola odporcovi doručená 23. 04. 2012, a preto má súd za to, že námietka premlčania je dôvodná. K podmienke uplatnenia nároku na súde a to predbežnému prerokovaniu nároku na náhradu škody príslušným orgánom súd poukázal na to, že v zmysle vyjadrenia odporcu mu boli dňa 23. 04. 2012 doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Je pravdou, že už dňa 27. 09. 2012 bol súdu doručený návrh vo veci samej, a teda nebol podaný po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr, súd však poukázal na to, že je nepochybné, že ku dňu rozhodovania súdu vo veci samej lehota 6 mesiacov už uplynula. V tejto veci súd zistil, že po tom, čo bola exekučnému súdu dňa 11. 11. 2008 doručená súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, exekučný súd vydal dňa 23. 12. 2008 poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Poverenie na vykonanie exekúcie nebolo udelené v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote, avšak nie každé nedodržanie zákonnej lehoty sa automaticky považuje za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Súd poukázal na názor Ústavného súdu SR, podľa ktorého porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (nález Ústavného súdu SR z 7. mája 2013, sp. zn. IV. ÚS 471/2012-75). Ďalej je nutné zdôrazniť, že súd vo svojej rozhodovacej činnosti na zákonom ustanovené lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva podľa čl. 48ods. 2 Ústavy SR, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Exekučným titulom v exekúcii bol rozhodcovský rozsudok a s poukazom na ustanovenie § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení do 31. 12. 2014 aj bez návrhu zastaví súd exekučné konanie v prípade, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Lehota 15 dní na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia uvedená v § 44 ods. 2 v spojení s § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení do 31. 05. 2011 je extrémne krátka na to, aby exekučný súd predložený rozhodcovský rozsudok náležite preskúmal z hľadiska formálnych a materiálnych predpokladov vedenia exekúcie a spôsobilosti exekučného titulu. Pokiaľ oprávnený označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy. Hoci exekučný súd rozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po uplynutí 15-dňovej lehoty uvedenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení do 31. 05. 2011, jeho postup nie je možné považovať za nesprávny úradný postup. Z aktuálnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva oprávnenie exekučnému súdu skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, pri ktorej si exekučný súd vyhodnocuje jej prípadnú neplatnosť. Súčasťou exekučného spisu Okresného súdu Komárno 12Er/685/2008 je aj zmluva o úvere uzatvorená medzi oprávneným (navrhovateľom) a povinným spolu so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, keď exekučný súd bol oprávnený skúmať exekučný titul aj vo vzťahu k zmluve o úvere a zároveň brať do úvahy ustanovenia § 45 ods. 1, 2 Zákona o rozhodcovskom konaní v znení do 31. 12. 2014. Obzvlášť pri spotrebiteľských veciach je 15-dňová lehota na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia v znení do 31. 05. 2011 mimoriadne krátka na to, aby exekučný súd predložený rozhodcovský rozsudok náležite preskúmal z hľadiska formálnych a materiálnych predpokladov vedenia exekúcie a spôsobilosti exekučného titulu. Z uvedených dôvodov postup exekučného súdu, vzhľadom na osobitný charakter exekučného konania, ako aj vzhľadom na pomerne zanedbateľnú dĺžku omeškania exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup. Uznesením exekučného súdu 12Er/685/2008-42 zo dňa 30. 01. 2013 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Nitre 11CoE/87/2013-64 zo dňa 30. 05. 2013, vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju aj zastavil. Súd tak dodal, že pokiaľ navrhovateľ nedisponoval spôsobilým exekučným titulom, nemohol sa v rámci exekúcie vôbec domôcť ani nároku od povinného vyplývajúceho mu z úverovej zmluvy, a preto s rozhodcovským rozsudkom ako nulitným aktom v exekučnom konaní sa ani nemôže spájať vznik akejkoľvek škody oprávneného pre samotnú nemožnosť realizácie exekúcie. Tým pádom nie je splnený ani ďalší predpoklad, ktorým je existencia škody. Splnený však nemôže byť ani posledný predpoklad, ktorým je príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, pretože nesprávny úradný postup a škoda zistené neboli. Znalecký posudok č. 1/2013 a znalecký posudok č. 1/2014, ktorý si v priebehu konania dal vypracovať navrhovateľ, sú pre súdenú vec bez väčšieho významu. Znalecký posudok č. 1/2013 rieši

otázku rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch v práve Európskej únie, keď súd v tejto súvislosti poukázal na bohatú a jednotnú rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR. Ďalší znalecký posudok č. 1/2014 stanovuje výšku majetkovej škody navrhovateľa. Tento znalecký posudok pre súdenú vec nie je dôležitým dôkazným prostriedkom, pretože predpoklad škody je bezpredmetný vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ v konečnom dôsledku nedisponoval riadnym exekučným titulom, čo sa premietlo do vyhlásenia exekúcie za neprípustnú a do jej zastavenia, ako aj pre absenciu všetkých troch zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorými sú nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 OSP a odporcovi úspešnému v konaní nepriznal náhradu trov konania, pretože mu žiadne nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ako aj vytýkal neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe "inšpirácie" novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nebolo podľa neho možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Okrem toho namietal, že súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je nárok navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Súd nemohol podľa neho založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Navrhovateľ nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite. Preto aj ako dôkaz označil exekučný spis a žiadal, aby boli použité v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemohla nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Ďalej namietal, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastal názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré bolo z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Okrem toho mal za to, že na zamietnutie znaleckého dokazovania nemal súd žiadne udržateľné dôvody. Bolo predsa zrejmé, že znalecké dokazovanie je na mieste nariadiť tam, kde je výšku škody nutné určiť s použitím odborných znalostí, ktoré právna veda neposkytuje. Pred súdom uviedol, že zadal vypracovanie znaleckého posudku, a teda predložil znaleckému ústavu dôkazy o ekonomickej podstate veci. Keďže výsledok znaleckého dokazovania mal tvoriť jeden zo základov pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej, súd založil svoje rozhodnutie na nedostatočne zistenom skutkovom stave. Uviedol tiež, že navrhovateľ predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s týmto znaleckým posudkom, pretože zo znaleckého posudku vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. V ďalšej časti svojho odvolania vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege

ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. K posúdeniu námietky premlčania súdom prvého stupňa uviedol, že s vyhodnotením vznesenej námietky premlčania súdom nesúhlasí. Navrhovateľ sa o majetkovej škode, spočívajúcej v náhrade účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, dozvedel vtedy, keď nastali skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik škody a jej rozsah tak, aby bolo možné určiť výšku škody v peniazoch. Teda až vtedy, keď reálne vynaložil majetkové prostriedky v spojení s konkrétnou potrebou sanácie stavu omeškania v rozhodovaní a tieto prostriedky bolo možné určiť konkrétnou sumou v peniazoch. O škode sa preto nemohol dozvedieť márnym uplynúť zákonnej lehoty určenej k rozhodnutiu súdu, pretože v tom čase žiadne konkrétne majetkové prostriedky vynaložené neboli. O škode sa nemohol dozvedieť ani v deň spísania podania, v ktorom poukazuje na prieťahy, pretože v tento deň neboli uzatvorené všetky skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik škody a jej rozsah tak, aby bolo možné určiť výšku škody v peniazoch. Škodu nebolo možné vyčísliť ani len odhadom, pretože nebolo možné objektívne stanoviť, kedy súd vydal rozhodnutie, ktorým nesprávny úradný postup ukončí. Moment, kedy sa poškodený dozvedel o škode je nutné pre účely posúdenia premlčania spájať s momentom, kedy sa poškodený dozvedel o vydaní rozhodnutia súdom, ktoré ukončilo nesprávny úradný postup a kedy už viac nebolo mysliteľné, aby mu v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vznikla majetková škoda. Navrhovateľ sa o majetkovej ujme spočívajúcej v porušení práva na rozhodnutie o podanom návrhu v zákonom stanovenej dobe v spojením s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov dozvedel až momentom, kedy definované práva prestali byť porušované. Len vtedy sa mu mohol stať známy rozsah porušenia práv, ktorý bolo možné odškodniť finančnou satisfakciou v konkrétnej výške. Práva prestali byť jednoznačne porušované až vtedy, keď sa navrhovateľ dozvedel o vydaní rozhodnutia, pretože tým došlo zároveň k ukončeniu nesprávneho úradného postupu. Na základe ustanovenia § 17 ods. 2 ZoZŠ možno tvrdiť, že počiatok plynutia premlčacej doby pri nemajetkovej ujme určuje samotný súd, pretože ten konštatuje v rozsudku samotné porušenie práva až v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch. Záverom uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Napadnutým uznesením zo dňa 11. 05. 2015 č. k. 10C/407/2012-127 súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť, aby v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok, ktorý je 23 eur, ktorý pozostáva zo súdneho poplatku za odvolanie vo výške 20 eur (položka č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov) a zo súdneho poplatku za vyhotovenie rovnopisu podaní a ich príloh, ktoré vytvoria súdny spis, a rovnopisu podaní a ich príloh doručovaných účastníkom, ak bolo podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom, vo výške 3 eur (položka 20a sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov).

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, odôvodniac ho tým, že neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia, a tým je odôvodnenie. Keďže napadnuté uznesenie ani neobsahuje žiadne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu, môže navrhovateľ len hádať. Podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie.

Navrhovateľ podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Navrhovateľ preto nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Uvedené právne závery sú v súlade s publikovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007 sp. zn. 4Cdo 39/2007. V prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľovi preto bola v rozpore s týmto zákonom uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Takéto konanie zo strany súdu predstavuje zásah do základného práva navrhovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky. Zdôraznil, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku, vzhľadom na čl. 59 ods. 2 ústavy, vylúčené. Navyše, podľa ustanovenia § 18 ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bol návrh navrhovateľom podaný pred 01. 10. 2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z., preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Do 30. 09. 2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. V danom prípade išlo o vecné oslobodenie od povinnosti platiť súdny poplatok, ktoré vyplývalo priamo zo zákona, a teda konanie je od poplatkovej povinnosti oslobodené celé. Za žiadny procesný úkon urobený v tomto konaní sa poplatok neplatí. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 OSP bez prejednania na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že odvolania navrhovateľa nie sú dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa zaplatenia súdneho poplatku za podané odvolanie, podľa 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01. 01. 2013 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“), ktorý na danú vec dopadá, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa , kedy sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie

alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia .

Podľa § 19 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 44 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31. 05. 2010 (ďalej len Exekučný poriadok), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia vád návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa ods. 2 citovaného zákona súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uneseniu je prípustné odvolanie.

Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné - kumulatívne spojenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu - nesprávneho úradného postupu nie je už potom dôvodné skúmať existenciu vzniku škody, či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak ich preukáže, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže.

Poškodený sa v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. dozvie o škode vtedy, keď zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik škody a orientačne (približne) aj jej rozsah (tak, aby bolo možné určiť približne výšku škody v peniazoch). Nie je teda potrebné, aby poškodený poznal rozsah (výšku) škody presne. Plynutie premlčacej doby podľa § 19 sa prerušuje od doby, kedy poškodený podal na príslušný orgán písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 zákona a prerušenie trvá až do momentu skončenia prerokovania, avšak najdlhšie po dobu šesť mesiacov. Táto lehota vychádza z ustanovenia § 16 ods. 1 zákona, ktoré umožňuje poškodenému podať žalobu na náhradu škody na súd, ak orgán zodpovedný za škodu neuspokojí nárok poškodeného na náhradu škody.

V preskúmavanej veci sa navrhovateľ domáhal od odporcu zaplatenia majetkovej škody v sume 125 eur a nemajetkovej ujmy v sume 330 eur v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Svoj nárok odvodzoval od nesprávneho úradného postupu súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 12Er/685/2008 (EX 9594/08), v ktorom ako povinná vystupovala Marta Haxerová a exekučným titulom v tejto veci bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 05. 08. 2008 sp. zn. SR 06964/08, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s., Bratislava. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v danej veci podaná dňa 11. 11. 2008. Okresný súd Komárno ako exekučný súd dňa 23. 12. 2008 poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Bratislava Záhradnícka 62 vykonaním exekúcie v prospech oprávneného Pohotovosť s. r. o., Bratislava, Pribinova 25.

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa i z dôvodu, že nárok navrhovateľa považoval za premlčaný a námietku premlčania vznesenú odporcom za dôvodnú. S ohľadom na túto skutočnosť, rešpektujúc princíp hospodárnosti konania, sa odvolaní súd primárne zaoberal posúdením premlčania nároku navrhovateľa na náhradu škody, pričom dospel k záveru, že súd prvého stupňa vec správne právne posúdil, keď konštatoval, že nárok navrhovateľa je premlčaný. Zhodne so súdom prvého stupňa odvolací súd dospel k rovnakému právnemu záveru o začiatku plynutia premlčacej doby, keď mal za to, že počiatok plynutia premlčacej doby nastal odo dňa nasledujúceho po tom, čo bolo súdnemu exekútorovi doručené poverenie na vykonanie exekúcie, čo bolo v danom prípade dňa 19. 01. 2009. Súd prvého stupňa správne ustálil, že dňom nasledujúcim, t.j. 20. 01. 2009 sa poškodený, t.j. navrhovateľ mohol dozvedieť o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá skutočnosť by ukončila nesprávny úradný postup súdu a kedy už nebolo mysliteľné, aby v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vznikla majetková škoda. Keďže do troch rokov od uvedeného

dňa nebol podaný návrh na predbežné prerokovanie nároku, nemohla lehota počas predbežného prerokovania nároku až do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynúť. Trojročná lehota, ktorej počiatok plynutia je daný dňom 20. 01. 2009, uplynula dňa 20. 01. 2012, tak ako správne ustálil prvostupňový súd, pričom k prerušeniu plynutia premlčacej doby v dôsledku podania návrhu navrhovateľa na predbežné prerokovanie nároku u odporcu počas jej plynutia nedošlo a navrhovateľ doručil návrh v predmetnej právnej veci na súd prvého stupňa dňa 27. 09. 2012, t.j. po jej uplynutí. Záver súdu prvého stupňa o premlčaní nároku navrhovateľa je preto správny.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 OSP rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, k ďalším odvolacím dôvodom navrhovateľa dodáva, že keďže navrhovateľ postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 OSP). Tvrdenie navrhovateľa, že súd v danej veci aplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, je nesprávne. Súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí citoval ustanovenie § 9 ods. 2 v znení účinnom ku dňu začatia tohto konania a podania návrhu na vydanie poverenia, teda ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. citoval v správnom znení - v znení účinnom v čase podania návrhu na vydanie poverenia, pričom toto ustanovenie bolo rovnaké aj v čase začatia tohto konania, a preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná. Nedošlo teda k interpretácii hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, ako uvádzal navrhovateľ v odvolaní, a teda nebol ani aplikovaný princíp priamej retroaktivity.

K argumentu o vyvrátení nároku navrhovateľa konštrukciou súdu o nedôveryhodnosti údajov navrhovateľa, uvedeného v návrhu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa zamietnutie nároku neodôvodnil nedôveryhodnosťou údajov navrhovateľa, ktorý podľa jeho vlastného tvrdenia nemal k dispozícii spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite, ale tým, že po vykonaní dokazovania oboznámením sa s exekučným spisom Okresného súdu Komárno sp. zn. 12Er/685/2008 zistil, že tvrdenie navrhovateľa, že v tomto konaní došlo k neprávnemu úradnému postupu súdu, z dôvodu že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote, ale s omeškaním viac ako 6 mesiacov, je nepravdivé. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplýva, že v danej veci síce k rozhodnutiu súdu prvého stupňa do 15 dní odo dňa žiadosti o udelenie poverenia súdnym exekútorom (11. 11. 2008) nedošlo, avšak exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol dňa 23. 12. 2008 (s omeškaním 27 dní), pričom je potrebné uviesť, že navrhovateľ v konaní pred súdom prvého stupňa nepreukázal, že nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia zo strany exekučného súdu je v priamej príčinnej súvislosti s ním tvrdeným vznikom škody, ktorej existencia zo strany navrhovateľa nebola reálne preukázaná. Odvolací súd v tejto súvislosti zvýrazňuje, že podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky platí, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v primeranej lehote, keďže je potrebné skúmať aj objektívne okolnosti, pre ktoré súd nemohol rozhodnúť v zákonnej lehote a zohľadniť tak všetky okolnosti konkrétneho prípadu (nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 471/2012). K trvaniu stavu právnej neistoty odvolací súd udáva, že vzhľadom na dĺžku konania exekučného súdu, nemohlo dôjsť z jeho strany ani k posunutiu trvania právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Rovnako ako súdu prvého stupňa je i odvolací súd toho názoru, že v konaní nebolo potrebné vykonávať žiadne ďalšie dôkazy za účelom preukázania materiálnej škody navrhovateľa, keď z vykonaného dokazovania existencia akejkoľvek škody navrhovateľa preukázaná nebola. Ak teda súd prvého stupňa znalecké dokazovanie vo veci nenariadil, riadil sa zásadou hospodárnosti konania, pretože takéto dokazovanie by bolo v danej veci nadbytočné a nehospodárne. Okrem toho odvolací súd dodáva, že súd prvého stupňa v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase, preto úvahy navrhovateľa o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou hodnotil ako irelevantné. K navrhovateľom namietanej potrebe rozhodnúť o návrhu na

prerušenie konania pred rozhodnutím vo veci samej, odvolací súd udáva, že súd prvého stupňa správne postupoval, keď na podanie navrhovateľa obsahujúce návrh na prerušenie konania zo dňa 26. 03. 2015, doručené súdu elektronickým prostriedkom (mailom) bez zaručeného elektronického podpisu, neprihliadal, nakoľko toto podanie nebolo v zmysle ustanovenia § 42 ods. 1 do troch dní písomne resp. ústne do zápisnice doplnené, keď pod pojmom „návrh vo veci samej“ je potrebné okrem žaloby rozumieť aj všetky právne relevantné prejavy účastníka konania vo veci (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Nc/33/2012).

Z uvedených dôvodov, ako aj s poukazom na skutočnosť, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil všetky podmienky rozhodujúce pre rozhodnutie súdu o nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ako aj sa správne vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov konania, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom v čase podania odvolania, teda v znení účinnom od 01. 01. 2014 do 31. 08. 2014 (ďalej len citovaného zákona) súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 citovaného zákona v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) citovaného zákona poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.

Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 18ca citovaného zákona z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov Zákona o súdnych poplatkoch (ďalej len sadzobník súdnych poplatkov) je súdny poplatok zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20 eur.

Keďže predmetom odvolacieho konania bolo uznesenie súdu prvého stupňa, v napadnutej časti uloženia povinnosti navrhovateľovi zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 20 eur, odvolací súd sa zaoberal aj preskúmaním uznesenia v jeho napadnutej časti. K námietke navrhovateľa, uvedenej v odvolaní, že napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne dôvody, preto je nepreskúmateľné, odvolací súd dodáva, že aj keď riadne odôvodnenie uznesenia, rovnako ako rozsudku, je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy SR, stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti, spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov v Zákone o súdnych poplatkoch, vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 OSP a nenapĺňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Podstatou súdneho rozhodovania je totiž poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv, a nie prepätý formalizmus pri koncipovaní súdneho rozhodnutia. Preto pre dostatočné odôvodnenie uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje oddelenú časť s výslovným uvedením nadpisu odôvodnenie alebo odôvodnenie nasleduje bezprostredne vo výrokovej časti, ale musí byť z neho

zrejmé, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky. K tvrdeniu navrhovateľa, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, avšak spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, odvolací súd dodáva, že tento výklad navrhovateľa ignoruje ustanovenia Zákona o súdnych poplatkoch, a to § 2 ods. 4 tohto zákona, podľa ktorého poplatníkom je ten, kto podal odvolanie, § 5 ods. 1 písm. a), podľa ktorého poplatková povinnosť vzniká podaním odvolania a § 6 ods. 2, podľa ktorého sa poplatok podľa rovnakej sadzby vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej. Takýto výklad navrhovateľa je účelový, v rozpore so zákonom, i zámerom zákonodarcu a viedol by k záveru, že v podstate žiadne odvolacie konanie by nepodliehalo súdnemu poplatku, keďže poplatková povinnosť za odvolanie voči žiadnej žalobe v sadzobníku súdnych poplatkov uvedená nie je. Rozhodnutím súdu prvého stupňa nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov, podliehajúcich súdnemu poplatku a použitiu analógie legis pri vyrubení súdneho poplatku, ale len k aplikácii ustanovení Zákona o súdnych poplatkoch. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 39/2007, odvolací súd k tomu dodáva, že z tohto rozsudku vyplýva, že pokiaľ nie je stanovená sadzba súdneho poplatku za určitý druh konania v sadzobníku, teda, pokiaľ určité konanie nie je ako poplatkový úkon uvedené v sadzobníku, v rámci tohto konania nevzniká ani poplatková povinnosť za odvolacie konanie. V danom prípade však už v čase podania odvolania poplatková povinnosť za tento druh konania - žaloba na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu v verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom bola stanovená. K prechodnému ustanoveniu § 18ca odvolací súd ešte dodáva, že toto ustanovenie stanovuje, že z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012 sa vyberú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012. Keďže v danej veci bolo odvolanie podané dňa 01. 08. 2014 (odvolanie podané navrhovateľom proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 13. 06. 2014 č. k. 10C/407/2012-55, ktorý bol odvolacím súdom v odvolacom konaní zrušený a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie), pričom išlo o súdny poplatok za konanie (odvolacie konanie), pričom bolo podané až po 30. 09. 2012, nešlo ani o úkon, ani o konanie začaté do 30. 09. 2012, preto ak súd prvého stupňa vyrubil navrhovateľovi za podané odvolanie súdny poplatok podľa položky 7 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov, jeho rozhodnutie je vecne správne, preto odvolací súd aj uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti zaplatenia súdneho poplatku za podané odvolanie podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému odporcovi v odvolacom konaní náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.